

Μηνιαῖον σύγγραμμα εἰκονογραφημένον

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΕΝ ΕΙΣΙ 1896 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Διευθυντής **Ν. Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ** *ιδιοκτήτης*

Τῆ ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡ' ἡΜΙΝ ΛΟΓΟΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΩΝ Κ.Κ.

ΑΜΠΕΛΑ ΤΙΜ., ΑΣΙΩΤΟΥ Π., ΒΑΛΑΒΑΝΗ ΙΩΑΚΕΙΜ, ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΟΥ Δ.,
 ΒΕΡΓΟΥ Β., ΒΟΥΡΒΑΧΗ Γ., ΓΑΛΑΝΟΥ Μ., ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ Κ.,
 ΔΙΑΔΕΙΣΜΑ Κ., ΔΡΑΓΑΤΗ ΙΑΚΩΒΟΥ, ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΥ Γ.,
 ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ Δ., ΚΑΒΑΣΙΛΑ ΙΩ.,
 ΜΩΡΑΙΤΙΝΗ ΤΙΜ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Π.,
 ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΧΡ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ ΗΛΙΑ, ΠΕΤΡΩΦ ΙΩΑΝ.,
 ΠΑΝΠΑΝΤΩΝΙΟΥ ΖΑΧ., ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΥΣ Θ., ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ
 ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΕΩΣ ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΩΝ
 κ. κ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Γ., ΣΙΓΑΛΑ Μ., ΜΑΝΤΖΑΚΟΥ Σ., ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΥ Π.,
 ΠΑΣΧΑΛΗ ΣΠΥΡ., ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ Δ., καὶ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ ΣΠ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι δρα. 3. ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 3. ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλ ἀργ. 3

Εἰς τοὺς φρονιζόντας πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν δωροῦνται διάφορα δῶρα
 Ἐκάστη συνδρομὴ ἀρχομένη τὴν 1ην Ἰανουαρίου λήγει τὴν 30 Ἀπριλίου
 ἐκάστου ἔτους.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΦΥΛΛΟΥ».

11—Ὁδὸς Ἀδριατοῦ, μετὰ τὸν φαρμακεῖον α' Ἐλαφος καὶ Παλ. ἀγορᾶς 11

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀντιπροσωπεύσωσιν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ
 τῷ ἐξωτερικῷ τὸ «Παιδικὸν Φύλλον» ἀπευθυνθήτωσαν πρὸς τὸν
 Διευθυντὴν αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας.

ΤΟ ΚΥΡΙΟΝ ΑΡΘΡΟΝ ΜΑΣ

Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Παιδικῦ φύλλου» δὲν εὐρίσκει λέξεις καταλλήλους ὅπως ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῆς πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν κοινόν, ὅπερ ἐθεώρησεν ὡς καθῆκον ἐπιβαλλόμενον τὴν ἐνθερμον ὑποστήριξιν τοῦ ἀνά χειρας φύλλου.

Ἰσοβίως θέλει διατηρήσει ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς ἡ Διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ ἀνεξάλειπτον τὴν ἀνάμνησιν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ μεθ' οὗ ἐσπευσαν οἱ διδάσκαλοι τῶν ἑλληνοπαίδων καὶ οἱ γονεῖς, οἱ κριζόμενες καὶ οἱ ἀδελφοὶ πάνυ εὐγενῶς καὶ προθύμως νὰ πληρῶσωσι τὸν καιάλογον τῶν συνδρομητῶν διὰ τῶν ὀνομάτων τῶν μικρῶν ψύλων μου, οἱ ἑποιοὶ συναισθανόμενοι τὴν ἐκ τοῦ «Παιδικῦ φύλλου» ὠφέλειαν, σπεύδουσι καθ' ἑκάστην δι' ἐκφραστικῶν ἐπιστολῶν νὰ δίδωσι τῇ Διευθύνσει τὴν διαβεβαίωσιν ἀπείρων εὐχαριστιῶν καὶ βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης.

Δὲν θὰ ἐστέφετο ὅμως ὑπὸ τοιαύτης ἐπιτυχίας τὸ ἔργον τῆς Διευθύνσεως, ἂν μὴ προσήρχετο ἐνθουσιώδης ὑποστηρικτικῆς τοῦ ἔργου σύμπας ὁ τύπος τῆς ἐλευθέρας καὶ ὑποδοῦλου Ἑλληνικῆς, ὅστις δι' ἀλληπαλλήλων ἀρθρῶν του κα' ἐδειξε τὴν ἐκ τῶν τοιούτων συγγραμμάτων ὠφέλειαν, ἐθέρημανε τῶν ψυχροτέρων τὰ στήθη, ἐνεθουσίασε πλειότερον τοὺς ὑποστηρικτὰς ἡμῶν καὶ συνέτεινεν οὕτως εἰς τὴν γενικωτέραν διάδοσιν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ.

Καὶ μεθ' ὅλα ὅμως ταῦτα, τὸ ἔργον τῆς Διευθύνσεως δὲν θὰ ἦτο τέλειον ἂν μὴ δεδοκιμασμένοι ἐργάται τῶν γραμμάτων, φίλοι ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ καὶ συναγωνιστὰι δὲν ἐσπευδον λίαν προθύμως νὰ παράσχωσιν ἡμῖν τὴν πολύτιμον συνεργασίαν των, ἥτις κατέστησε κυψέλην ἀληθῆ παντὸς τερπνοῦ καὶ ὠφελίμου τὸ ἀνά χειρας παιδικὸν σύγγραμμα.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Παιδικῦ φύλλου» εὐγνωμονοῦσα ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ὑποστηρίξει τοῦ ἔργου αὐτῆς, αἰσθάνεται τὸ καθῆκον νὰ καταβάλλῃ πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς βελτίωσιν πληροστέραν καὶ νὰ διαβεβαίωσῃ τοὺς ὑποστηρικτὰς αὐτῆς ὅτι θέλει προσπαθῆσθαι πάσῃ δυνάμει ν' ἀνταποκριθῇ τελείως εἰς τὰς εὐγενεῖς προσδοκίας των.

Ἐν τέλει, παρακαλοῦσα τοὺς μικροὺς αὐτῆς συνδρομητὰς ἵνα παρίδωσι τὰς τυχόν παρατηρηθείσας κατὰ τὴν ἐκτύπωσιν καὶ διανομὴν τοῦ α' φύλλου ἑλλείψεις, τὰς ὁποίας δὲν δύνανται ν' ἀποφύγῃ οὐδ' ἡ μεγαλειτέρα προσοχή, οὐδ' ἡ μεγαλειτέρα προσπάθεια ἐξαιτεῖται καὶ αὐθις παρὰ τῶν ὑποστηρικτῶν αὐτῆς γενναίαν τὴν συνδρομὴν των πρὸς συντέλειαν τοῦ ἀρξαμένου ἔργου.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ ΚΑΙ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Ἔρας βασιλεὺς μέγας, ἀπὸ ἐδῶ καὶ λίγο χρόνον
Εἶχε στήσει σ' ἔσαν τόπον τὸν ὀλιχρόν σου θρόνον
Ἀπατήσας τοὺς ἀθρώπους τοῦ καλοῦ τοῦ βασιλείου
Με μύριας ὑποσχέσεις πλοῦτον δόξης μεγαλείου.

Ὁ Δεκέμβρης ἦτο τότε βασιλεὺς ὀλιγον χρόνον
Κι' ὁ Γεράρης ὁ ἀρπάσας μετὰ τὰ ψεῦδη του τὸν θρόνον

Εἰς τὰς πρώτας του ἡμέρας ὁ Γεράρης ἠγαπᾶτο
Ἀπὸ ὅλων τὸν λαὸν του καὶ μέγας ἐτιμᾶτο
Ὡς παρέχων εἰς τὸν κόσμον δῶρα μέγαν κ' εὐθυμῶν
Τῶν ὁποίων ἐστεροῦντο εἰς τὴν πρώτην δυναστείαν.
Ὅτε ὅμως διωρίσθη ὁ Βορρᾶς ὑπασπιστὴς του
Ὅστις ἔλαμνε τὸν κόσμον νὰ ριγῇ πρὸ τῆς μορφῆς του
Ἦτις μαῦρον καὶ ἀγρία ἐσπευρεν εὐθὺς τὸν τρόμον
Εἰς καθ' ἑνα διαβήτην τοῦ συνήρτα εἰς τὸν δρόμον,
Οἱ ὑπῆκοι του τότε ἤρχισαν νὰ μελετῶσι
Πῶς ἠδύνατο τοιοῦτον ἀρχηγὸν ν' ἀπαλλαγῶσι.
Ἄλλὰ φεῦ! δὲν ἦτο μόνον κακὸς δαίμων εἰς τὴν χώραν
Ὁ Βορρᾶς ὁ ἐπισκηπτῶν μετὰ φρίκης πᾶσαν ὥραν,
Ἦτο καὶ ἡ σύζυγός του, ἡ Χιδρ, γυνὴ ἀγρία
Τὴν μορφὴν λευκὴ, ἀλλ' ὅμως τὴν καρδίαν ἀπαισία,
Ἐρημώρονα ἀμέσως πᾶρτα ἐσπαρμένον τόπον
Καὶ κροῦσα τὴν μαριαν καὶ τὸ μῖσος τῶν ἀθρώπων.
Τὴν Χιδρα ἠκολούθει καὶ ὁ Πάγος, ἐν παιδίον
Πάλλεντον καθὼς ἐκείνη πλὴν ἀρήμερον ἔπλεον
Τὸ ὁποῖον ἐπιπίπτει μετὰ λύσσης καὶ μαρίας
Κατερήμωνεν ἀμέσως καὶ ἀμπέλους καὶ φυτείας.

Πόσους ἠγεμόνας, πόσους, μισητοὺς δὲν καθιστῶσι
Οἱ μῶροι ὑπασπιστὰι τῶν ἔσαν οὕτω διοικῶσι!

Γέροντες, ἔχων πρό χρόνον ζωῆν ἐπιθυμῶν
Βασιλεὺς αὐτὸς νὰ γένη, νὰ ἰδρῶσῃ δυναστείαν
Εἰς τὸ κράτος μετ' ὀλιγον μεταβαίνει τοῦ Γεράρη
Καὶ ζητεῖ αὐτὸς τὸν θρόνον μ' ἐπαράστασιν νὰ πάρη.
— α' Ἐγὼ δὲν θὰ ἐρημώσω με Βορρᾶν καὶ με Χιδρας
Καὶ με ψύχην καὶ με Πάγους τοὺς ἀγροὺς καὶ τοὺς λιμῶνας,
Ἄλλ' εὐθὺς θὰ ἀποπέμψω ἐκ τοῦ θρόνου μου πλῆστον
Πᾶρτα σύμβουλον ἀγροίκον, πᾶν ἐπίβουλον στοιχείον.
Ὅχι δὲν θὰ ἐπιτρέψω τῷ λαῷ νὰ βασανίζουρ
Τοὺς ἀγροὺς νὰ καταστρέφουρ τὰς ἀμπέλους ν' ἀρπάζουρ,
Ὡς πατήρ θὰ διευθῆναι εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν τόπον
Ἐχων μόνην δύναμιν μου τὴν ἀγάπην τῶν ἀθρώπων.

Εἶπε ταῦτα ὁ Φλεβάρης κα' ἑσταμάτισεν, ὅποτε
Ἐν μιᾷ φωνῇ ἔξαιθρης καὶ λαοῦ καὶ στρατιωτῶν
— «Κάτω, ἔκραξαν ἀμέσως, ἡ ὠμὴ τρομοκρατία
Ζήτω τοῦ Φλεβάρη, ζήτω ἡ δικαία δυναστεία!»

Πῶς οἱ ἄνθρωποι εὐκόλως μεταβάλλουσι πορείαν
Καὶ ἀλήθειαν νομίζουν ποτηρὰν δημοκρατίαν!

Ὁ μονάρχης, εἰς τὸν θρόνον ἀμνημονῶς ἐκοιμᾶτο
Μὴ γνωρίζων, μὴ ὑποπτεύων τι συμβαίνει ἐκεῖ κάτω.
Ἔως ὅτου τοῦ λαοῦ τοῦ αἰ κραυγαὶ τὸν ἀφροπρίζουν
Κε' ἐκθροισίως ἰδέαι φοβεραὶ τὸν βασανίζουν
Κράζει τὸν Βορρᾶν, τὸν Πάγον, μὲ τὴν δόξαμιν του ὀλην
Ἴνα μάθῃ ἐξ ἐκείνων τι συμβαίνει εἰς τὴν πόλιν.
Πλὴν φοβούμενοι ἐκεῖνοι, τὰ ἐξέλθουν δὲν τολμῶσι
Προσπαθοῦντες ἐκ τοῦ μίσους τῶν ἀνθρώπων τὰ σωθῶσι!

Βλέπων τότε ὁ Γεγάρης ὅτι μόνος εἶχε μείνει
Ἀόπη δάκρυα ἀμέσως καὶ ὀργῆς καὶ τρόμου χόρει,
Καὶ λαβῶν εὐθὺς τὸ ξίφος καὶ τὸ τόξον ἔξω τρέχει
Ἐνῶ ὀλον του τὸ σῶμα ἰδρῶς κρῖος περιβρέχει.
Ἐτρέξε τὴν πόλιν ὀλην . . . τὸν ἐχθρὸν εὐρίσκει τέλος
Καὶ χωρὶς τὰ εἶπη λέγει ἐκτοξεύει ἐν του βέλος
Καὶ πληγώνει εἰς τὸν πόδα τὸν ἀντιπάλου του, ὅτε
Παρειθὺς ἐξοργισθέντες καὶ λαῖς καὶ στρατιωτῶν
Ἐπιπίπτουν ἐκζητούντες τοῦ κακοῦ τὴν τιμωρίαν.
Ὅστις φεύγων ἀνευρίσκει τῆς ζωῆς του σωτηρίαν.
Ὁ λαὸς λαμβάνει τότε τὸν χῶλον ἐν μέσῳ πόρων
Καὶ τὸν φέρει καὶ τὸν χρεῖ βασιλεῖα εἰς τὸν θρόνον.

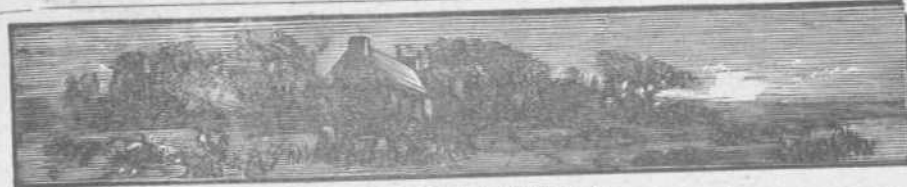
Ἦτο ἄραγε δικαία τοῦ χῶλου ἡ δυναστεία
Ἡ ὁποία ἐπετεύχθη μὲ τεχνάσματα παρτοῖα;
Θὰ τὴν χρίτῃ ὁ λαὸς του καὶ ἐκείνην εἰς τὸ μέλλον
Τὸ ὁποῖον εὐδαιμόνως τῷ ἐφάρη ἀνατέλλον!

Νίκος Α. Κοτσιλόπουλος

Η ΚΑΜΠΑΝΑ

Τίγκι-τάγκα ἡ καμπάνα. μῶς καλεῖ ἔς τὴν ἐκκλήσιαν
Ἐμπρὸς ὅλοι ἐνδυσθῆτε τὴν καλὴν σας φορεσίαν.
Καθαροὶ κατὰ τὸ σῶμα καθαροὶ καὶ τὴν ψυχὴν
Εἰς τὸν πλάστῃν τῶν ἀπάντων ν' ἀναπέμφωμεν εἶχάν.

ὦ, Θεέ μου, παντεπόπτα, τοῦ ἀνθρώπου πλαστουργε
Καὶ τοῦ κόσμου τῶν ἀπάντων ἀγαθὴν δημιουργε.
Παρὰ σοῦ ζητοῦμεν Ἠλάστα μὲ καρδίαν καθαρὰν
Νὰ δωρήσῃς εἰς τὸν κόσμον εὐτυχίαν καὶ χαρὰν.

ΤΟ ΣΚΙΑΧΤΡΟ

(Γιὰ μικρὰ παιδία)

Ὅπου φύγη, φύγη τὰ πουλάκια ὅταν ἔβλεπαν μέσα ἔς τὴ μέση
ἔς τὸ χωράφι ἕναν ἄνθρωπο ὄρθιο, ψηλὸ ὡς ἐκεῖ ἀπάνω!

Δὲν ἐπλησίαζαν καθόλου τὰ πτωχά.

Ἐνα, ἀπ' αὐτὰ—τολμηρὸς σπουργίτης—ἐτόλμησε μιὰ φορὰ νὰ πλησιάσῃ καὶ τί εἶδε μὲ ἀπορία του;

Εἶδε, ὅτι ὁ ψηλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος δὲν ἐκινεῖτο καθόλου.

Εἰδοποίησε ἀμέσως καὶ τὰ ἄλλα πουλάκια καὶ ἐπέταξαν ὅλα καὶ ἀφοῦ ἐβεβαιώθησαν ὅτι δὲν εἶχαν κανένα κίνδυνον, ἐκάθισαν ἄλλα ἔς τὸ καπέλλο του, ἄλλα ἔς τοὺς ὤμους καὶ ἄλλα ἔς τὰ χεῖριά του. Ἐνα μάλιστα, πειὸ γενναῖο ἀπὸ τὰ ἄλλα, ἔχτισε τὴ φωνὰν μέσα ἔς τὴν τσέπη του!

Ἐκεῖνο ποῦ ἀπὸ μακρὰ ἦτον κάτι τι ἀπὸ κοντὰ δὲν ἦταν τίποτε.

Τὸ εἶχε στήσει ὁ κύριος τοῦ χωραφιοῦ γιὰ νὰ φοβῶνται τὰ πουλάκια νὰ μὴν τοῦ τρῶνε τὸν σπόρον!

Ἐκαμε κακὰ, γιὰτὶ ἕνα πουλάκι θὰ φᾶν δύο-τρεῖς κόκκους σιτᾶρι, ἀλλὰ θὰ καταστρέψῃ ὅμως καὶ ἕνα σωρὸ ἕντομα ποῦ χαλοῦν τὴν σποράν.

Προσέχετε, ἐξετάζετε καλὰ κάθε πρᾶγμα μικροὶ μου φίλοι διὰ νὰ μὴν πάθετε καὶ σεῖς ὅτι ἔπαθαν οἱ μικροὶ σπουργίται ἔς τὴν ἀρχήν.

Πολλὰ πράγματα ἀπὸ μακρὰ φαίνονται ὅτι κάτι εἶναι ἐνῶ ἀπὸ κοντὰ δὲν εἶναι τίποτε.

Σ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ

(Εὐχή μητρός)

Σ τοῦ κόσμου τῆς χαρᾶς καὶ τὴν ἀντάρα,
Ὅ νους μου πάντα βρῖσκειται σ' ἐσένα
Τὰ στῆθειά μου βαθεῖα δέρνει λαχτάρα
Γιατὶ μακρὰ μου βρῖσκεισαι 'ς τὰ ξένα.

Τὰ δάκρυα ποῦ μέρα νύχτα χύνω
Δροσιὰ ξενιτεμένο μου ἄς ψθᾶσουν
Κ' οἱ μαῦροι στεναγμοὶ ποῦ καταπίνω
Τὸν δρόμο γιὰ τὰ ξένα ἄς ξεχάσουν.

Ναί, κάμε Παναγιά μου, μὲ τὸν χρόνον
Ἐκεῖ 'ς τὸ κρεββατάκι ποῦ κοιμᾶται,
Καὶ μένα ποῦ πονεῖ θὰ συλλογᾶται,
Νὰ φέρῃ τὸ ἀγέρι δίχως πόνο
Σ' ἐκεῖνο τὴν ὀλόθερμην εὐχή μου,
Σ' τὴν χάρι Σου ἀγνὴ τὴν προσευχή μου

Γ. Βούρβαχης

Πῶς περάσαμ' ἓνα βράδον
Μὲ λυχνάρι δίχως λάδι.

Τὸν χειμῶνα, ἓνα βράδον,
Μὲ λυχνάρι δίχως λάδι
Μέσ' 'ς τὰ σύννεφα τὰ ἄστρα,
Τὰ βουνὰ ἀπ' τὸ χιόνι ἄσπρα,
Ἡ φωτιτσα μας σβουμένη
Καὶ μῆς μόνοι ἀρχαλισμένοι
Ξεπαράλαμ' ἀπ' τὸ κρῶ
Μὲ τὴ Μάνα μὴν κ' οἱ δύν.
Κτ' ἔξω ἐφύσαγε τ' ἀγέρι...
Ἄχ... καὶμένο καλοκαίρι!

Ἡ Μανούλα ἡ κακομοῖρα,
Ἐρημὴ γρηὰ καὶ χήρα
Ἐσηκώθη, γάλε, γάλε.
Γιὰ νὰ πάη στὸ μπακάλη
Νὰ τῆς δώσῃ λίγο λάδι
Νὰ περάσωμε τὸ βράδον.
Βγαίν' ἡ ἄμοιρον καὶ τρέχει,
Μπουμπουνίξ' ἀστράφτει βρέχει.
Καὶ βογκᾷ ψυχρὸ τ' ἀγέρι,
Ἄχ... καὶμένο καλοκαίρι!

Μ' ἓνα ρῆγχο τυλιγμένη,
Ἡ Μανούλα ἡ καὶμένη,
Φθάνει μόνη στὸν μπακάλη
Μὲ ἄντροπὴ πολὺ μεγάλη
Καὶ τοῦ λέει: — Κύρ μπακάλη
Μὲ λαχτάρα καὶ μὲ ζάλη,

Δός μου, δός μου λίγο λάδι
Νὰ περάσωμε τὸ βράδον
Κι' ἔξω φύσαγε τ' ἀγέρι
Ἄχ... καὶμένο καλοκαίρι!

— Τι;... τῆς λέγει ὁ μπακάλης
Τίτοια λόγια μὴ μοῦ ψίλλῃς...
Μὲ παράδες δίδω λάδι
Κι' αἰτίε, χήρα... στὸ σκοτάδι...
Καὶ γυρίζει ἡ καὶμένη
Θλιβερή, βαλαντωμένη
Δίχως νάχη στὸ μπουκάλι
Λίγο λάδι ἀπ' τὸ μπακάλη...
Πῶς τῆς φάνηκε αὐτὴ ξέρε...
Ἄχ... καὶμένο καλοκαίρι!

Ἐλα, Μάνα μου, τῆς λέω —
Τὸ θυμῶμαι κι' ἄλο κλάιω —
Ἐλα, ἔλα, κί' ἄς τὸ λάδι
Μῦς γνωρίζετὸ... σκοτάδι.
Ναὶ παιδάκιμον μοῦ λέει
Καὶ ἀρχίησε νὰ κλαίῃ
Καὶ σὲ μὲ πλάγιασμα ἄερη
Μὲ πικρὸ στὸ μᾶτι δάκρυ!
Καὶ μῦς πάγωσε τ' ἀγέρι
Ἄχ... καὶμένο καλοκαίρι!

Ἰω. Σ. Αἰῶς

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΤΡΕΙΣ μάγοι βασιλεῖς, ὁ Βαλτάσαρ, ὁ Μελχιώρ καὶ ὁ Γασπάρ, κομίζοντες σμύρναν, χρυσὴν καὶ λίθωνον, ἀνεχώρησαν πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ παιδίου Ἰησοῦ, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐγνώριζον καλὰ καλὰ τὸν δρόμον τῆς Βηθλεὲμ, περιεπλανήθησαν εἰς ἓν βαθύτατον δάσος, ἀπὸ τὸ ὅποιον, μετὰ πολλὰ βάσανα, ἐξῆλθον κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ εὐρέθησαν εἰς ἓν μικρὸν χωρίον. Ἦσαν κατακουρασμένοι, τὰ χέρια τῶν ἡ' ἂν κομμένα, ἀπὸ τὸ βάρος τῶν δοχείων τῶν περιεχόντων τὰ ἀρώματα, τὰ ὅποια ἤθελον προσφέρει εἰς τὸν υἱὸν τῆς Μαρίας, καί, κοντὲν εἰς αὐτὰ, ἐπέθνησαν ἀπὸ τὴν πείναν καὶ ἀπὸ τὴν δίψαν. Ἐκτύπησαν λοιπὸν τὴν θύραν τοῦ πρώτου σπιτιοῦ τοῦ χωρίου, διὰ νὰ ζητή-

σεν φιλοξενίαν.

Αὐτὸ τὸ σπιτί, ἢ μάλλον αὐτὴ ἡ καλύβη, κειμένη σχεδὸν εἰς τὰ σύνορα τοῦ δάσους, ἀνῆκεν εἰς ἓνα ξυλοκόπον ὀνομαζόμενον μπάριμπα-Διονύση, ὁ ὅποιος ἐζούσε πολὺ πτωχικὰ μὲ τὴν γυναῖκά του τὴν κυρὰ Διονύσαινα, καὶ τὰ τέσσαρα παιδάκια του. Ἦτο κτισμένη μὲ πλῆθους, μὲ στέγην ἀπὸ χῶμα καὶ φύκια, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ὅταν ἐπιανε κημμία μεγάλη βροχή, τὸ νερὸ περνοῦσε εὐκολὰ καὶ τοὺς ἐ' ἂνε ὄσον πασιὰ, τοὺς καὶμένους τοὺς πτωχοὺς.

Οἱ τρεῖς βασιλεῖς, κομμένοι ἀπὸ τὴν κούρασι, ἐκτύπησαν τὴν θύραν, καὶ ὅταν ὁ ξυλοκόπος τὴν ἤνοιξε, τὸν παρεκάλεσαν νὰ τοὺς δώσουν νὰ φάγουν καὶ νὰ κοιμηθοῦν.

— Κρίμα! καλοὶ μου ἄνθρωποι, μόνον ἓνα παλαιοκρέββατο ἔχω δι' ἐμὲ καὶ ἓνα ἄλλο ἀκόμη χειρότερον διὰ τὰ παιδία μου, ὅσο γιὰ φαγητὸ δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς προσφέρωμε ἄλλο ἀπὸ πατάταις νερόβρασταὶς καὶ ψωμί ἀπὸ σήκαλη Μόλα ταῦτα, ὄριστε μέσῃ, καὶ ἂν δὲν εἴσθε πολὺ ἀπαιτητικοὶ κάπως θὰ τὰ καταφέρωμεν.

Εἰσῆλθον λοιπὸν. Τοὺς προσέφερον δι' ἓνα πιάτο πατάταις, τὰς ὅποιαις ἔφαγον μὲ τσίσην ὄρεξι, ὡς νὰ ἦσαν λουκουμάδες μὲ μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ μυρουδάτο ὅσο διὰ τὸν ὕπνον, ὁ ξυλοκόπος καὶ ἡ γυναῖκά του, τοὺς παρεχώρησαν τὸ κρεββατίων, ὅπου ἐκοιμήθησαν σὺν ἀρνάκια, ἐπὶ τοῦ καλομαθημένου Γασπάρ, ὁ ὅποιος εὐρέθη εἰς τὰ στενὰ μεταξύ τοῦ χενδρο-Βαλτάσαρ καὶ τοῦ γίγαντος Μελχιώρ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὶ, πρὶν ξαναρχήσουν τὸ δρόμον, ὁ Βαλτάσαρ, ὁ ὅποιος ἦτο περισσότερο γενναῖος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, λέγει εἰς τὸν μπάριμπα Διονύση.

— Θέλω νὰ σοῦ δώσω κἄτι γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὴν φιλοξενίαν σου.

— Σᾶς ἐφιλοξενήσαμε μὲ ὅλην μας τὴν εὐχαρίστησι, ἀλλὰ δὲν θέλομε τίποτε γι' αὐτὸ, καλοὶ μου ἄνθρωποι, ἀπειρήθη ὁ ξυλοκόπος, ὁ ὅποιος ἐν τούτοις ἐπρότεινε ἀνοιχτὸ τὸ χέρι του.

— Δὲν ἔχω χροῖματα, ἀπαντᾷ ὁ Βαλτάσαρ, ἀλλὰ θὰ σοῦ ἀφήσω γιὰ ἐνθύμησι κἄτι, ποῦ ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ χρήματα.

Ἐβᾶλε τὸ χέρι 'ς τὴν τσίσην του καὶ ἐβγάλε μίαν φλογέρα, τὴν ὅποιαν προσέφερε 'ς τὸν μπάριμπα-Διονύση, καὶ ἐνῶ αὐτὸς, ὄχι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ δῶρον, ἐστράβωνε τὰ μούτρα, ὁ μάγος ἐξηκολούθησεν.

— Ἐὰν βάλῃς μὲ τὸ νοῦ σου ν' ἀποκτήσῃς ὅ τι δήποτε πράγμα, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ πικίξῃς ἓνα σκοπὸ μ' αὐτὴ τὴν φλογέρα καὶ θὰ τὸ ἐπιτύχῃς. Πάρε το,

άλλα νά μή κάνης κατάχρησι καί νά μή άρνῆσαι ποτέ νά έλεγς καί νά φιλοξενῆς τοῦς πτωχοῦς.

Όταν οἱ τρεῖς βασιλεῖς, δέν έφείνοντο πλέον 'ς τό δρόμο, ὁ μπαρμπα-Διονύσης, κινῶν τήν φλογέραν 'ς τό χέρι του, 'σάν νά ἤθελε νά καταλάβῃ τήν άξία της ἀπό τό ζυγι, λέγει 'ς τή γυναῖκά του :

— Ἐμπερῶσαν νά μάς κάμουν ένα δῶρο ὀλιγώτερο παιδιατικό ἀπ' αὐτή τή σφυρίκτρα· μόλα ταῦτα θά παίξω ένα σκοπό, γιά νά ιδῶ ἄν δέν μάς έπούλησαν γιά πράσινο χαβιάρι.

Ἐφώναζε λοιπόν.

— Ἦθελα νά είχα 'ς τό τραπέζι μου : ένα καρβέλι ψωμί άσπρο, μία κοτόπιτα καί μία μποτίλια κρασί!

Ἐπειτα έπαιξε μέ τήν φλογέρα ένα σκοπό ἀπό τοῦς συνειθισμένους ὅτε βλέπει έπάνω 'ς τό τραπέζι, σκεπασμένο μέ ένα λεπτότατον τραπεζομάνθυλο κατάσπρο, τό ψωμί, τό κρασί καί τήν πῆστα πού εἰζήτησε.

Ἄμα πλέον εἶδε φῶς φανερά τήν άξία τῆς φλογέρας του, δέν έχασε καιρόν καί εἰζήτησε ὅ,τι τοῦ κατίβη 'ς τό κεφάλι. Ἄπό τό πρωί ἕως τό βράδυ ὄλο έπαιξε καί ὄλο εἰζητούσε. Σέ λίγον καιρό εἶχε καινούργια ένδύματα αὐτός, ἡ γυναῖκά του καί τά παιδιά του, μετρητά 'ς τήν τσέπη, τραπέζι πάντοτε στρωμένο μέ λογίων λογίων φαγητά καί γλυκύσματα, καί έπειδή ἤρκει μόνον νά έπιθυμήσῃ τι διά νά τό ἀποκτήσῃ άμέσως, εἶγινε σέ λίγον καιρό ὁ πλουσιώτερος τῆς έπαρχίας. Τότε λοιπόν, 'ς τή θέσι τῆς μισογκρεμισμένης καλύβας του ἔκτισεν ένα λαμπρό παλάτι, τό ὅποιον ἐστόλισε μέ πολύτιμα έπιπλα καί τάπητας τῆς Περσίας, καί τήν ἡμέραν πού ἡ οικοδομή καί ἡ επίπλωσις ἐτελειώσαν, ἔκαμε μίαν μεγάλην ἐορτήν διά νά ἐγκαινιάσῃ τήν νέαν του κατοικίαν.

Τριγύρω 'ς ένα μεγάλο τραπέζι, πού ἔλαμπε ἀπό τά φῶτα καί τά άσημικά, εἶχε προσκαλέσει ὄλους τοῦς μεγάλους τῆς έπαρχίας. Αὐτός ἐκάθητο 'ς τήν έπάνω μεριά τοῦ τραπέζιου, μέ τή γυναῖκά του, στολισμένη σάν παγωνί, ένῶ ἡ μουσική, ἀπό ένα θεωρεῖο ψηλό, έπαιξε τοῦς καλλιτέρους σκοποῦς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἐβλεπον βλέπει έπάνω εἰς τό τραπέζι ὅτι εἰζήτησε !

Διά νά μή διαταρχθῇ δέ ἡ ἡσυχία τῶν προσκεκλημένων, εἶχε διατάξει τοῦς ὑπρέτας του νά μή αφήσουν, κατ' οὐδένα τρόπον, τοῦς ὀχληροῦς καί τοῦς ζητιάνους νά εἰσέλθωσιν εἰς τήν αὐλήν, καί διά περισσοτέρων ἀσφαλεῖν ἐποθετήσεν εἰς τήν θύραν δύο μεγάλους ὑπρέτας μέ ράβδους εἰς τό χέρι, διά νά ἀπομακρύνουν κάθε ἄνθρωπο πού εἶχε διασάκι 'ς τόν ὦμο.

Ἔτσι λοιπόν, οἱ προσκεκλημένοι βέβαια ὄντες ὅτι οὐθεῖς ἤθελε τοῦς ἐνοχλήσει, ἠύρρινοντο τρώγοντες τά ὀρθία παρχγεμιστά κοτόπουλα τοῦ κυρ Διονύση καί πίνοντες τό περίφημο Κυπριώτικο κρασί, ἀπό τό ὅποιον ἦταν γεμάτα τά ὑπόγεια

Κατ' ἐκείνην, τήν ἐσπέραν, οἱ τρεῖς μάγοι, εἴτινες εἶχον καταθέσει τά δῶρά των εἰς τοῦς πόδας τοῦ παιδίου Ἰησοῦ, ἐπέστρεφον ἐκ Βηθλεέμ. Διερχόμενοι τό δάσος ἀνεγνώρισαν τό χωρίον, ὅπου εἶχον κοιμηθῆ, εἶδον τό παλάτι λάμπον ἀπό τά φῶτα, καί ὁ Γασπάρ λέγει ἀστείζόμενος πρὸς τόν Βαλτάσαρ :

— Εἶμαι περίεργος νά μάθω ἄν ὁ ἄνθρωπος μάς δέν ἔκαμε κακῆν χρῆσιν τῆς φλογέρας σου καί ἄν, ἀρ' ὅτου εἶναι πλούσιος, ἐτήρησε τήν ὑπόσχασίν σου νά ἠναιγλυκῆς πρὸς τοῦς πτωχοῦς.

— Ἄς ἴδωμεν, ἀπεκρίθη λακωνικῶς ὁ Βαλτάσαρ. Εὐθύς μετημφισθησαν εἰς ἐπαίτης, ἐφόρεσαν, ἀντί τῶν ὀρθίων ένδυμάτων, παληγοῦρελα καί παρυσιάσθησαν εἰς τήν θύραν τοῦ παλατιοῦ ζητοῦντες φιλοξενίαν διά τήν νύκτα·

ἄλλα τοῦς ἔκαμαν πολὺ κακῆν ὑποδοχήν, καί ἐπειδή αὐτοὶ ἐπέμενον θορυβοῦντες, ὁ μπαρμπα-Διονύσης, ὅστις μέ τά πλούτη εἶγινε κυρ Διονύσης, ἐκύτταζε ἀπό τό παράθυρο καί βλέπων ζητιάνους, διέταξε καί ἀφήκεν τά σκυλιὰ κατ' ἑπάνω των, εἰς τρόπον ὅστε οἱ δυστυχεῖς τό ἔβαλαν 'ς τά ποδαρῖα, χωρίς ἐνοεῖται, νά γλυτώσουν τά δαγκάματα τῶν ἐξαγριωμένων σκύλων.

— Τό ὑπόπτεια ! ἐμουρμούρισεν ἀναθεματίζων ὁ φιλύπητος Γασπάρ, τόν ὅποιον ένας σκύλος εἶχε δαγκάσει 'ς τό μηρί.

— Ἐνοια του, ἀπεκρίθη ὁ γίγας Μελχιώρ ! Ὅ, τοῦ δεῖξωμε τί ἀξίζει ἡ κατάρα τῶν τριῶν μάγων Βασιλείων !

Ἐν τούτοις τό φαγοπότι ἐξηκολούθει 'ς τό παλάτι. Εἶχον φέρει τά γλυκύσματα, καί ὁ μπαρμπα-Διονύσης, μέ ένα μαχῶρι ἔκοβε ένα θεώρητο ραβανί, ὅταν ἤκουσαν εἰς τήν αὐλήν τά κρουθούνα ταχυδρομικῆς ἀμάξης, συρομένης ἀπό τέσσαρα ζωηρά ἄλογα, χρυσοσελλωμένα. Ὁ μπαρμπα-Διονύσης ἐκὺ τῆς πάλι ἀπό τό παράθυρο, καί βλέπων ὅτι τοῦ ἤρχοντο ἀκόμη εὐγενεῖς προσκεκλημένοι, διέταξε νά ἐλθουν μέσα τό γρηγορώτερον. Αὐτός ὁ ἴδιος μάλιστα ἐπήγε μέ ἕν φῶς νά τοῦς ὑποδεχθῇ εἰς τήν θύραν τῆς σάλλας. Τότε ἐμπῆκαν οἱ τρεῖς μάγοι βασιλεῖς ἐν μεγάλῃ πομπῇ, μέ στέμμα, πορφύραν καί διαμάντια. Ὁ μπαρμπα-Διονύσης, ὅστις εἶχεν ἀνογνωρίσει τοῦς παλαιούς μουσαφίριους του, τοῦς παρεκάλεσε μέ ένα σωρὸ ρεβερέντσαις νά καθῆσουν 'ς τό τραπέζι.

— Μὴν πειράζεσαι ! λέγει ξηρῶς ὁ Βαλτάσαρ, δέν τρώγομεν εἰς τό σπίτι ἄνθρώπου, ὁ ὅποιος δέχεται τόσον κακῶς τοῦς πτωχοῦς καί τοῦς δυστυχεῖς.

— Σέ συγχαίρω διά τόν τρόπον, μέ τόν ὅποιον φυλάτιεις τὰς ὑποσχέσεις σου ! ἐφώναζεν ὁ Μελχιώρ μέ τή φωνάρα του.

— Ἄ ! ἀφίνεις τοῦς σκύλους σου κατόπιν τῶν ζητιάνων ! ἐπρόσθεσεν ὁ Γρ

... διέταξε καί ἀφήκεν
τά σκυλιὰ κατ' ἑπάνω των.

σπάρ, πιάνων τὸ μῆρι του· περίμενε, καὶ θὰ σοῦ παίξω ἓνα τραγοῦδι ποῦ δὲν τὸ ἀκουσες ποτέ σου! . . .

Καὶ ἀφοῦ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μίαν μικρὰν φλογέραν, ὁμοίαν μὲ ἐκείνην ποῦ εἶχον δώσει ἔς τὸ μπαρμπά-Διονύση, ἐσφύριζε μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν. "Ὅσο νὰ πῆς ἀόψις σβύσει", τὸ τραπέζι, οἱ προσκεκλημένοι, τὸ παλάτι ἐχάθησαν καὶ ὁ ξυλοκόπος εὐρίθη ἐξαφνα μόνος καὶ γυμνός, ἔς τὴν ἄκρη τοῦ δάσους, κοντὰ ἔς τὴν σαρβαλαιασμένη καλύβη του, μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ τὰ παιδιὰ του ἔς τὰ κουρέλια.

— Εὐτυχῶς μοῦ μένει ἡ φλογέρα μου, ἐσκέφθη.

Ἄλλὰ τοῦ κάκου ἔφαξε τῆς τρύπαις τσέπαις του, ἡ μαγευμένη φλογέρα εἶχε κάμει φτερά μαζί μὲ τοὺς τρεῖς μάγους Βασιλεῖς.

(Κατὰ τὸ γαλλικόν)

Παρίσιος, 25 Δεκεμβρίου 1895.

I. Χρυσανθόπουλος

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΑΚΚΟΥΔΙ ΜΟΥ

(Συνέχεια)

— Νά, νά, νά, διαβόλοι ἐδῶ ἐλάτε εἶναι ἓνας στρατιώτης!

Καὶ ἀμέσως ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι περιεκύκλωσαν τὸν στρατιώτην.

— Αἱ φίλαράκο, καλῶς ὤρισες, τί θέλεις ἐδῶ; Θέλεις νὰ παίξουμε χαρτιά!; Αἱ;

— Ἀκούς ἐκεῖ κύριοι διαβόλοι, γιατί ὄχι, ἀλλὰ θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ παίξουμε μὲ τὰ δικά μου δέχεσθε;

— Δεχόμεθα, ἀπήντησαν ὅλοι μικροὶ καὶ μεγάλοι, καὶ ἀμέσως ἐσημάτισαν ἓνα κύκλον περὶ τοῦ στρατιώτου καὶ ἤρχισαν νὰ παίζουν. Ὁ στρατιώτης κερδίζει εἰς τὴν ἀρχὴν παίζουν πάλιν, καὶ πάλιν ξανακερδίζει καὶ τέλος διὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογοῦμε πάντοτε ἐβγαίνει κερδισμένος, εἰς τὸν τρόπον ὥστε οἱ δαίμονες ἐπῆσαν νὰ σκάσουν ἀπὸ τὸν θυμὸν τοὺς γιατί ἓνας παληοστρατιώτης τοὺς εἶχε πάρη ὅλα τὰ χρήματα.

— Χρήματα, χρήματα, ἐφώναζον ὅλοι καὶ ἓνα μικρὸν διαβολάκι μὲ τὴν μικρὴ οὐρίτσα καὶ τὰ μικρὰ κερατάκια τοῦ ἀφοῦ ἀδειασε μερικοὺς σάκκους ποῦ εἶχαν βάλει στὴ γωνιά, κατέβη ἔπειτα κάτω εἰς τὸ ὑπόγειον. Ἄλλὰ δὲν παρῆλθε πολλὴ ὥρα καὶ τὸ διαβολάκι ἐγύρισε ἀπὸ τὸ ὑπόγειο μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, γιατί δὲν εὐρίσκει πλέον ἄλλα χρήματα.

— Μὴ ζητᾶτε ἄλλα, δὲν ὑπάρχουν, λέγει τὸ διαβολάκι.

— Τί; τί; μᾶς τὰ ἐκέρδισεν ὅλα ὁ

στρατιώτης; καὶ ἐθύμωσαν ὅλοι καὶ ἤρχισαν νὰ οὐρλιάζουν καὶ νὰ φωνάζουν καὶ ν' ἀγριοκυττάζουν τὸν στρατιώτην ὁ ὁποῖος ὅμως ἀτάραχος ἐκάμπνιζεν τὴν πίππαν του!

— Λοιπὸν ἐμπρός, ἐφώναζαν ὅλοι μαζί ἄς φᾶμε τὸν στρατιώτην!

Ὁ πτωχὸς στρατιώτης ἐκατάλαβε τὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον διέτρεχε καὶ σιγὰ σιγὰ σηκώνεται ἀπὸ τὴν θέσιν του, πηγαίνει, ξεκρεμᾷ τὸ σακκοῦλί του, τὸ ἀνοίγει, τὸ θέτει ἐμπροσθὶν του καὶ τοῖς λέγει:

— Διαβόλοι, θέλετε νὰ μὲ φᾶτε; Ἄδικα σὰς ἐκέρδισα τὰ χρήματά σας;

Ἄλλὰ οἱ δαίμονες ἐνύσταξαν περιέργως τὸ σακκοῦλι του, καὶ προσπάθουν νὰ μαντεύσουν τί ἤθελε νὰ κάμῃ. Ἐξηκολούθουν ὅμως νὰ φωνάζουν: "Ἄς φᾶμε, ἄς φᾶμε τὸν στρατιώτην!"

— Λοιπὸν κύριοι διαβόλοι ἀφοῦ θέλετε νὰ μὲ φᾶτε, σύμφωνα μὲ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ὠρίστε ὅλοι μέσσα στὸ σακκοῦλι μου! εἶπεν ὁ στρατιώτης.

Ἀμέσως ὅλοι χωρὶς νὰ τὸ θελοῦν, πατεῖς με πατῶ σε, ἐμῆϊκαν μέσα στὸ σακκοῦλι, τὸ ὁποῖον ὁ στρατιώτης ἔδεσε καλὰ ἀπὸ πάνω, ἀναψε πάλιν τὴν πίππαν του καὶ ἀφοῦ τὸ ἔβαλεν εἰς μίαν γωνίαν ἀρχισε νὰ λογαριάζῃ τὰ κέρδη του!

Ὁ βασιλεὺς, τὴν ἐπομένην ἐνεθυμήθη τὸν στρατιώτην καὶ ἔστειλε τοὺς αὐλικούς

του νὰ μάθουν τί ἀπέγεινε, τοὺς διέταξε δὲ, ἂν ἦναι νεκρός, ὅπως τὸ ἐπερίμενε, νὰ ταρῆ εἰς τὸ μέρος τῶν ἀνδρῶν στροτιωτῶν του!

Οἱ αὐλικοί του ἐβησαν εἰς τὸ στυγίον ἐνο πολᾶτι καὶ κατοφοβισμένοι εἰσῆλθον τρέμοντες. Κάτω, κάτω ἀπὸ τὴν σκάλα ἐφώναζαν!

— Αἱ, στρατιώτα, εἶσαι ζωντανός; Ναι ἢ ὄχι; Ἀπεκρίσθη μου.

— Ἄν ἦναι λέει ζωντανός; καὶ τί ἤθελατε νὰ πάθω παρακαλῶ;

— Ὅστε λοιπὸν εἶσαι ζωντανός, δὲν σε ἔφαγαν οἱ δαίμονες;

— Κάμετέ μου μίαν χάριν σὰς παρακαλῶ, τίς ἀπεκρίθη ὁ στρατιώτης, τώρα ποῦ θὰ γυρίσετε στὸ παλάτι, στείλατέ μου δύο σιδηρουργούς μὲ τῆς μεγαλειότητας βαρελαῖς των.

Οἱ αὐλικοί ἔφυγαν καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγην ὥραν ἦλθον μὲ τοὺς σιδηρουργούς.

— Σηκώσατε αὐτὸ τὸ σακκοῦλάκι ἀπὸ τὴν γωνιά καὶ ἀφοῦ τὸ βάλετε στὴ μέση ἀρχίσατε νὰ κτυπᾶτε ἐπάνω του!

Οἱ δαίμονες ἤκουον τοὺς λόγους αὐτοὺς μὲ τρέμον καὶ φόβον!

Οἱ σιδηρουργοὶ ἀπεπειράθησαν νὰ τὸ σηκώσουν ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον.

— Ἄλλὰ εἶναι πολὺ βαρὺ, τί ἔχει μέσα;

— Διαβόλους ἔχει! Ἐμπρός τώρα κτυπᾶτε.

Οἱ σιδηρουργοὶ ὑπήκουσαν καὶ αἱ σφύ-

ΣΥΜΒΟΛΙΑ

Παιδί, τὸ ρόδο μύριζε μὰ ἄνω μὴν ἀπλώνης
Καὶ τὸ πουλάκι ἀκουγε χωρὶς νὰ τὸ σκλαβώνης,
Γιατί ἀπ' ὄλα, μοναχὰ τὸ ἰδικὸ μας χέρι.
Κι' ὅταν χαϊδεύῃ μαλακὰ, κακὸ νὰ κἀνὴ ξέρι.

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἀλεξ. Λουμᾶ υἱοῦ)

ΠΑΙΓΝΙΟΝ ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Δωματίον φλεγόμενον.

Θέσον ἐντὸς νέου πηλίνου ἀγγείου τρεῖς οὐγγιὰς κάμφορας καὶ τρεῖς οὐγγιὰς spirito camforato. Ἐπειτα κλείσον καλῶς τὸ δωμάτιον, ἵνα μὴ εἰσέρχεται ἀήρ καὶ θέσον ἐντὸς τοῦ δωματίου μικρὸν πύραυλον ἐφ' οὗ ἄρες νὰ βράσουν τὰ ἀνωτέρω εἶδη. Μετὰ τινὰ ὥραν ἀπόστειλον μὲ κηρίον ἀναμμένον τὸν πύραυλον πρὸς τὸν θε-
λεῖς νὰ κάμῃς τὸ παιγνίδιον ὅστις ἀνοίγων τὴν θύραν θὰ εἶδῃ τὸ δωμάτιον ὅλον φλεγόμενον ἀνευ φόβου ἐλαχίστης βλάβης.

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΧΑΡΑ

(Διήγησις)

ΝΙΚΟΣ 8 ἐτῶν—ΚΩΣΤΑΣ 10 ἐτῶν

Ν. Κ' ἐγὼ σοὺ λέω Κώστα ὅτι θὰ περάσωμε ὥραϊα 'ς τὸ Φάληρο. Τὰ ἔξοδα θὰ τὰ κάμω ἐγώ. Μοῦ ἔδωκε χθές ἓνα τάληρο ὁ μπαμπᾶς γιὰ τὴ γιορτὴ μου. Ἐπειτα θέλω νὰ νοιώσω 'ς τὰ στήθη μου μιὰ ἀλοιώτικη χαρὰ, ἀλοιώτικη εὐχαρίστησι.

Κ. Τὸ ξέρω μὰ δὲν ἔρχομαι Νίκο.

Ν. Καί γιὰτί; Σχολεῖον δὲν ἔχουμε, μαλέτη δὲν ἔχουμε, ποῦ ἄλλου θὰ περᾶσης καλλίτερα μ' αὐτὴ τὴ λικακάδα; Ἐλα Κώστα μου νὰ ἴδῃς τί ἔμορφο ποῦ εἶναι τώρα τὸ καίμενο τὸ Φάληρο μὲ τὴ γαλαζία θαλάσσια καὶ τὰ πρασινα χωράφια ὅλη τὴ νύχτα ἀπόψε τὸ συλλογίζομενα.

Κ. Αὐτὸ ἐσυλλογίζεσο ὅλη τὴ νύχτα;

Ν. Μάλιστα.

Κ. Τίποτε ἄλλο δὲν σοὺ ἤλθε 'ς τὸ νοῦ;

Ν. Τίποτε, τίποτε.

Κ. Μ' αὐτὸ τὸ φοβερὸ κρύο ποῦ ἔκανε, δὲν σοὺ ἔπερσε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ μυαλό, ποῦ νὰ σὲ κάμη νὰ τρέμης κάτω ἀπὸ τὸ πάτωμα σου.

Ν. Ναί, ναί, καλὰ λές, μὲ ἔπιασε τρομάρα ὅταν ἐσυλλογίσθηκα ὅτι αὐριο τὸ πρωὶ θὰ σηκωθῶ ἀπὸ τὸ ζεστὸ κρεβάτι μου γιὰ νὰ τρεῖξω μ' αὐτὸ τὸ κρύο εἰς τὸ σχολεῖον! Γι' αὐτὸ σοὺ λέω ὅτι θέλω νὰ χαρῶ, νὰ διασκεδάσω.

Κ. Αὐτὸ ἐσυλλογίσθη;

Ν. Ἄμμ' τί ἄλλο. Μήπως σὺ ἐσκίφθης τίποτε καλλίτερον;

Κ. Ναί Νίκο. Τὴν ὥρην ποῦ ἔπεσα ἀπάνω εἰς τὸ ζεστὸ κρεβάτι μου, ἐνῶ ἔζω ἐρυσσαῦσε μὲ δύναμι ὁ Βορηᾶς καὶ κάπου κάπου ἔριχνε χιόνι, ἐθυμήθηκα τόσους πτωχοὺς ποῦ δὲν ἔχουν οὔτε σπῆτι οὔτε κρεβάτι ζεστὸ καὶ γυρίζουν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ σὺν τὰ ξερὰ φύλλα ποῦ τὰ σέρνει ὁ ἄνεμος νὰ

βροῦν κερμιά γωνιά νὰ ἡσυχάσουν. Ἄχ! σ' αὐτὸν τὸ συλλογισμό ἔρράγισε ἡ καρδιά μου καὶ μ' ἐπῆραν τὰ δάκρυα.

Ν. Ἐχεις δίκην Κώστα, ἐγὼ δὲν τὸ συλλογίσθηκα.

Κ. Ἐθυμήθηκα τὴ φτωχὴ ἐκείνη μάνα, ποῦ κρατῶντας μέσα σ' αὐτὸ τὸ φοβερὸ κρύο τὸ παιδάκι της εἰς τὴν παγωμένη ἀγκαλιὰ της καθεται τὴ νύχτα ἀπ' ἐξῶ ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειο, γιὰτί ντρέπεται νὰ ζητιανέψῃ τὴν ἡμέρα, καὶ ἀπλώνοντας δειλὰ δειλὰ τὸ ξερὸ ἀπὸ τὸ κρύο χεράκι της σοῦ λείει μὲ τρεμουλικωμένη φωνὴ καὶ σὲ Γερμανικὴ γλώσσα: Ἐλεημοσύνη χριστιανοί. Ὡ πῶς ραγίζει ἡ ψυχὴ μου ὅταν συλλογισθῶ ὅτι ἡ δυστυχισμένη μάνα, μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα της ἀναγκάζεται νὰ ζητιανεύῃ μὲ ἐντροπὴ της γιὰ νὰ ζήσει τὸ φτωχὸ παιδάκι της.

Ν. Ἐχεις δίκην Κώστα.

Κ. Ὡ! ἂν εἶχε ἓνα τάληρο ἡ δυστυχισμένη, θὰ ἤμπορούσε νὰ εὕρῃ μιὰ τρυπα γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἀπὸ τὸ χιόνι καὶ τὸ Βορηᾶ. Κάμε μιὰ τέτοια καλωσύνη Νίκο μου καὶ θὰ ἴδῃς τότε τί χαρὰ θὰ αἰσθανθῇ ἡ ψυχὴ σου.

Ν. Τὴν ἐδοκίμασες Κώστα αὐτὴ τὴ χαρὰ;

Κ. Ναί;

Ν. Εἶναι καλλίτερη ἀπὸ τὸ Φάληρο;

Κ. Δὲν ἔχει σύγκρισι Νίκο. Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη χαρὰ ἀπ' ἐκείνη ποῦ αἰσθάνεται ὁ τοῖος κάμνει ἐλεημοσύνη.

Ν. Τότε πᾶμε.

Κ. Ποῦ; εἰς τὸ Φάληρο;

Ν. Ὅχι, ἀπ' ἐξῶ ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειον. Θέλω κ' ἐγὼ νὰ δοκιμάσω μιὰ τέτοια χαρὰ εἰς τὴν ψυχὴ μου.

Κ. Ὡ! Εἶται ἄγγελος Νίκο μου. Ἐλα νὰ σὲ φλήσω καὶ πᾶμε. (τὸν ἀσπάζεται καὶ ἀπέρχεται μετ' αὐτοῦ).

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Τα χρωματιστὰ μολυβδοκόνδυλα ἀποφεύγετε νὰ τὰ θέτετε εἰς τὸ στόμα σας διότι πολλὰ τούτων εἶνε χρωματισμένα μὲ οὐσίαν δηλητηριώδη ἢ ὁποῖα διαλυομένη διὰ τοῦ σιέλου δύναται νὰ προξενήτῃ βλάβην εἰς τὴν ὀργανισμόν.

— Ἴνα ἔχωμεν θερμούς τοὺς πόδας ἄριστον συντελεστικόν πρὸς τοῦτο μέσον εἶναι νὰ περιτυλιξώμεν αὐτοὺς διὰ φύλλου χάρτου καὶ κατόπιν νὰ θέσωμεν τὰ ὑποδήματά μας Ἐπίσης συντελεστικόν μέσον πρὸς θέρμανσιν τῶν ποδῶν εἶναι τὸ νὰ ρίπτωμεν ὀλίγα ρινίσματα ξύλου ἐντὸς τῶν ὑποδημάτων μας.

Οὕτως ἔχοντες τοὺς πόδας μας προ-

φυλαγμένους τοῦ ψύχους ἀποφεύγομεν τὰς ὀχληρὰς χιονίστρας

— Τὸν σπόνγον τῶν ἀβακίων σας ἀποφεύγετε νὰ βρέχητε διὰ τοῦ σιέλου καὶ νὰ θέτητε κατόπιν εἰς τὸ στόμα, διότι ἐνεκὰ τῶν ἐπικαθημένων ἐπ' αὐτοῦ ἀκαθαρσιῶν δύνατον νὰ γεννηθῶσι διάφορα μύσηματα εἰς τὰ χεῖλη σας.

— Ἴνα ἔχωμεν ὑγιὰ τὴν ὄραϊν, ἀποφεύγομεν νὰ πλύνωμεν τὴν πρωῖαν διὰ πολὺ ψυχροῦ ὕδατος τοῦς ὀφθαλμούς; πρὸς τοῦτο προσθέτομεν ὀλίγον θερμὸν ὕδωρ εἰς τὴν λεκάνην ὥστε νὰ μετριάζωμεν τὴν ψυχρότητα τοῦ ὕδατος. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ καθιστῶμεν πολὺ θερμὸν τὸ πρὸς πλύσιν ὕδωρ διότι τότε ἀποβαίνει ἀνθυγιεινόν. Στέφος.

ΜΑΡΙΚΑ Ν ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗ

Μέσα εἰς τὸ φέρετρό της ξαπλωμένη, νύφη τοῦ χάρου ἀνθοπτόλιστη, ἀσπροντυμένη, ὠχρὰ, δακρυβρεγμένη, μὲ πικρὸ εἰς τὸ σβυσμένο χεῖλακι της χαμόγελο, ἐτάφη ἡ **Μαρίκα Ν. Δηλιγιάννη**.

Ἄνθος 19 Μαιῶν ἐπεσεν εἰς τὴν πνοὴν τοῦ Βορρᾶ.

Τίποτε δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν κρατήσῃ εἰς τὴν ζωὴν οὔτε τῆς μητέρας ἢ θερμῆ ἀγκάλῃ, οὔτε τῶν θείων ἢ λατρεῖα, οὔτε τῶν ἀδελφῶν τὰ δάκρυα, οὔτε τῆς ἐπιστήμης αἱ προσπάθειαι, οὔτε τῶν φίλων αἱ παρηκλήσεις.

Καὶ τὴν ἐθαψαν βαθεῖα, βαθεῖα στὸ κρύο μνήμα της, μὲ συντροφιά ὀλίγα ἄνθη καὶ πολλὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἡ τελευταία δροσιὰ ποῦ ἐστόλισε τὸ μαρμαρένο λουλουδί.

Κοιμάται τώρα εἰς τοῦ πατέρα της τὸ πλευρὸ ἢ ἀλησμόνητη νυφοῦλα, ὁ πεθαμένος ἄγγελος!

Εἰς τὸ μνήμα της ἄς γράψουν:

Εἶδε ὁ πλάστης μας στὴ γῆ
Ν' ἀνθῇ δροσιάτο κρῖνο
Καὶ τὸ κοῦφε κ' ἐστόλισε
Τὸν οὐρανὸ μ' ἐκεῖνο!

Ο ΑΘΗΝΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Δὲν εἶχε παράση ἀκόμη ἡ βρεχρὰ λύπη, δὲν εἶχαν ἀκόμη στεγνώσει τὰ δάκρυα τὰ ὁποῖα ἐβρέξαν τοῦς ὀφθαλμούς μας διὰ τὸν θάνατον τῆς Ζηλευτῆς κόρης; καὶ νῦν λύπη διεδέχθη τὴν πρώτην καὶ νῦν δάκρυα ἐθέρμαναν τὰ ὕγρα ἀκόμη τοῦ κόσμου βλέφαρα.

Ὁ Σιβακμωῖτατος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν **Γερμανὸς** αἰφνιδίως παρέδωκε τὸ πνεῦμα εἰς Κύριον.

Οἱ κώδιωνες τῶν νεῶν πενθίμως ἠχοῦντες ἀνήγγειλαν εἰς τὸν κόσμον τὸν θάνατον τοῦ ἀγχοῦ ποιμενάρχου, ὁ ὁποῖος ἐνεφερέτο ὑπὸ τοῦ ζήλου ν' ἀφήσῃ ἀσθεστὰ τὰ ἔχνη τῆς διαβάσεώς του μὴ παραλείπων οὐδὲν τῶν συντελούντων πρὸς ἀνύψωσιν καὶ διατήρησιν τοῦ γοήτρου τῆς ἐκκλησίας.

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐκτεθειμένον τὸ λείψανόν του εἰς εὐσεβῆς προσκύνημα τῶν χριστιανῶν ἐν τῷ ναῷ τῆς Μητροπόλεως, ἐτάφη τὴν παρελθούσαν Κυριακῆν ἐν τῷ Ἀθηναϊκῷ κοιμητηρίῳ.

Ἄς εὐχρηθῶμεν πάντες, ἵνα ὁ Θεὸς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ φωτίσῃ τὸν διάδοχόν του ἵνα βραδίῃ ἐπὶ τὰ ἔχνη του ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

- * * * 'Ο Φλεβάρης ἄν φλεβίσῃ
Καλοκαίρι θὰ μυρίσῃ
Εἰδερὴ καὶ ξεφλεβίσῃ
Μὲ τὸν πάγο θὰ μᾶς ψήσῃ !
- * * * *'Ητοι ἄν φυσήσουν νότιοι ἄνεμοι θὰ
λυώσῃ ἔνωρὸς τὸ γιόνι, ἄλλως ἄν φυσή-
σουν βόρειοι θὰ ἔχωμεν ψύχος ὀριμύ.
- * * * Διὰ τὰ κατὰ τὸν Φεβρουάριον ἑορτα-
ζόμενα ψυχροσάββατα λέγονται τὰ ἐξῆς :
- * * * 'Ανάθεμα ποῦ δούλεψε
Τούτα τὰ τριὰ Σαββάτα
Τὸ Κρητικόν, τὸ τυρινόν
Καὶ τῶν "Αγιο-Θωδῶρων.
"Ολα, νὰ πᾶν, ὄλα νὰ 'ρθοῦν
"Ολα νὰ διαχυρίσουν,
Τῶν Ρουσαλιῶν τὸ Σαββατο
Νὰ πᾶν καὶ νὰ μὴν ἔσθῃ !
- * * * Τούτο λέγεται, διότι ὁ λαὸς πιστεύει
ὅτι αἱ ψυχαὶ ἀπολλύονται ἐκ τοῦ ἄδου
ἀπὸ τοῦ Σαββάτου τῶν ἀποκρέω (τὸ
Κρητικόν) μέχρι τοῦ Σαββάτου τῆς
πεντηκοστῆς (τῶν Ρουσαλιῶν) ὅτε πάλιν
περιορίζονται εἰς τὸν ἄδην.
- * * * 'Ο Φεβρουάριος ἦτο ὑπὸ τὴν προστα-
σίαν τοῦ Ποσειδῶνος.
- * * * *'Ελαβε τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκ τῆς λέξεως
Februa ἣτις σημαίνει ἐξαγνισμὸν.
- * * * Κατ' αὐτὸν ἐτελοῦντο παρὰ Ρωμαίους
τὰ μνημόσυνα.
- * * * Κατὰ τὸν Φεβρουάριον ἔν δένδρον μόνον
ἀνθᾶι, ἢ 'Αμυγδαλέα.
- * * * *'Εδωκαν εἰς αὐτὸν οἱ ἀρχαῖοι τὸ ζῶδιον
τοῦ ἰχθύος διότι ὁ μὴν οὗτος εἶναι ὁ
δροχερώτερος πάντων.
- * * * *Οἱ Κινέζοι μαθηταὶ διδάσκονται πολὺ
διαφορετικὰ τῶν ἰδικῶν μας
- * * * Γράμματα δὲν ἔχουν ἀλλ' ἔχουν σημεῖα
διὰ τῶ ὑποῶν ἐκφράζονται αἱ διάφο-
ροι ἔννοιαι.
- * * * *'Η ἐκπαίδευσις τῶν Κινέζων διαίρει-
ται εἰς τέσσαρα στάδια.
- * * * Εἰς τὸ α' μαθαίνουν ν' ἀναγινώσκουν
καὶ νὰ γράφουν.
- * * * Εἰς τὸ β' ἐξηγοῦν ὅτι ἔμαθαν εἰς τὸ
α' ! στάδιον
- * * * Εἰς τὸ γ' σπουδάζουσι τὴν στιχομυθίαν
καὶ
- * * * Εἰς τὸ δ' τὴν ἐκθεσιν ἰδεῶν
- * * * *'Ο μαθητὴς ὑποχρεοῦται νὰ μαθῆνῃ
ἐν τῷ σχολείῳ τέσσαρα σημεῖα τῆς
γλώσσης του καθ' ἑκάστην.

- * * * Κινέζος γνωρίζων 8,000 σημεῖα θεω-
ρεῖται σοφός.
- * * * *'Η ἐκπαίδευσις τῶν ἀρρένων ἀρχομένη
ἀπὸ τοῦ πέμπτου ἔτους ἤγει τὸ 14ον
- * * * Τὸ ἄδειν ἐν ταῖς σχολαῖς δὲν ἐπιτρέ-
πεται.
- * * * *'Επίσης ἀπαγορεύεται εἰς τὸν Κινέζον
μαθητὴν νὰ τρέξῃ, νὰ περᾶξῃ ἢ νὰ πλῖ-
ξῃ εἰς τοὺς ὁρμούς.
- * * * *'Ο ὀκνηρὸς μαθητὴς κατακλίνεται ἐπὶ
βιβρίου καὶ μιστιγοῦται.
- * * * Κατὰ δεκαπενθήμεραν γίνονται ἐξετά-
σεις τῶν τέκνων ἐνώπιον τῶν γονέων.
- * * * *'Η ἐκπαίδευσις τῶν θηλέων εἶναι πα-
ρημελημένη διότι ἀπὸ τοῦ 10 ἔτους
τὰ κορρακί ἀπαγορεύεται νὰ ἐξέρχων-
ται τοῦ οἴκου.
- * * * *'Ο ἀριθμὸς 18 καὶ ἢ Α. Μ. ὁ Βασι-
λεὺς Γεώργιος ὁ Α'.
- * * * *'Ανηγορεύθη Βασιλεὺς τὴν 18 Μαρ-
τίου.
- * * * Τὴν 18 ὀβρίου ἦλθεν εἰς 'Αθήνας τὸ
ἔτος 1863 οὗτοις οἱ ἀριθμοὶ προστιθέ-
μενοι διδουσιν ἄθροισμα 18.
- * * * *'Οταν ἀνηγορεύθη Βασιλεὺς, διέτρεχε
τὸ 18 ἔτος τῆς ἡλικίας του.
- * * * *'Ητο ἀκριβῶς ἢ 18ῃ ἑβδομαῖ ἀπὸ τὰς
σκηνὰς τοῦ ἐν 'Αθήναις ἐμφυλίου πο-
λέμου
- * * * *'Ἐγεννήθη τὸ 1815 τοῦ ὁποῦ οἱ ἀ-
ριθμοὶ προστιθέμενοι ἀποτελοῦσιν ἄ-
θροισμα 18.
- * * * *'Ο πατὴρ του ἐγεννήθη τὸ 1818 ὅπερ
συγκροτεῖται ἀπὸ τὸ 18 γραφόμενον
δις καὶ τὸ ἄθροισμα τῶν ψηφίων τοῦ
ὁποῦ ἀποτελεῖ τὸν ἀριθμὸν 18.
- * * * *Τὰ ὀρολόγια λέγεται ὅτι ἐφευρέθησαν
περὶ τὸ 1500 ἔτος.
- * * * Λέγεται ὅμως ἐπίσης ὅτι Κάρολος ὁ
Ε' ἀνεθῶν τὸν Γαλλικὸν θρόνον τὸν
Μάιον τοῦ 1364 ἐφόρει ὀρολόγιον.
- * * * *Νάνοι ἐπίσημοι ἦσαν ὁ Μάριος Μιζι-
μος καὶ Μάρκος Τούλιος.
- * * * Εἶχον μέγεθος τριῶν ποδῶν. *'Οταν ἀ-
πέθαναν ἐταρχειούθησαν.
- * * * *'Ο Αἰνικός Καλθὸς ρῆτωρ ἔξοχος, πολ-
λόκις ἀγορεύσας κατὰ Κικέρωνος ἦτο
2 1) 2 ποδῶν ὕψους !
- * * * *'Ο Λούκιος καὶ Μόλων νάνοι 3 1) 2 πο-
δῶν ὕψους ἦταν διάσημοι θεατρικοὶ ὑ-
ποκριταί.

ΠΝΕΥΜΑ ΜΙΚΡΩΝ

- Ναί, ὄλο σ' ἔσενα δίνει ἢ μαμᾶ τὸ
περισσότερο, ἔλεγεν ὁ Νίκος παραπονούμε-
νος πρὸς τὴν ἀδελφὴν του Φιφὴν διότι τὸ
φριτζάνι του εἶχε ὀλιγώτερον γάλα ἀπὸ τῆς
ἀδελφῆς του. Καὶ ἢ Φιφῆ ;
— "Ἐννοια σου Νίκο μου, τὸ βράδυ ποῦ
θὰ μᾶς δώσῃ ἢ μαμᾶ τὸ μουρουνόλαδο θὰ
τῆς εἰπῶ νὰ σοῦ βάλῃ τὸ πειδὸ πολὺ ἔσενα !
'Ἐστάλη ὑπὸ «Μπαμ-μυοῦμ»
- Παῦλο, σὺ ἔφαγες τὸ γλυκό ; Νὰ μοῦ
εἰπῆς τὴν ἀλήθειαν.
— Δὲν σοῦ τὴν λέγω μαμᾶ.
— Γιατί ;
— Γιατί θὰ μοῦ τῆς βρέξῃ !
'Ἐστάλη ὑπὸ «Μή μου ἄπουν»
- Τὸ ἔμαθες Κοκορομυλάκη ὅτι ὁ φί-

- λος σου Κουφιοκεφαλάκης ἀπέθανεν εἰς τὸ
Ναῦπλιον ;
— Ψεύματα
— Καὶ πὼς τὸ ξέρεις ;
— Νὰ τὸ ξέρω γιατί προχθὲς εἶχα γραμ-
μα του καὶ ἄν συνέβαινε τέτοιο πρᾶγμα θὰ
μοῦ τὸ ἔγραφε !
'Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ «'Ηρωϊκοῦ 21»
- Θεὸς καὶ ἀνεψιός :
— Ποῦ ἔχετε φθάσει 'ς τὴ ζωολογία
Γιῶργος ;
— Εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν πτηνῶν.
— Καὶ ποῖο πουλί σ' ἀρέσει καλύτερα ;
— 'Ο γάλλος ὁ παραγεμισμένος 'ς τὸ
φούρνο.
'Ἐστάλη ὑπὸ «Θύραλιου τόξου»

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Αἶνιγμα 6.
"Αν ἀπὸ τὰ ὀλίγα μου
"Ἐν γράμμα ἀκόμη χάσω
Τότε σεπτὴν Βασιλισσαν
Μὲ τ' ἄλλα μου θὰ πλάσω.
"Σιγαλὸς αἰγιαλός"
Αἶνιγμα 7.
Εἶμαι ἐν σπλάγγων σου κ' ἐγώ,
"Αν μ' ἀποκεφαλίσῃς
"Ἐν μόριον γραμματικῆς
"Ἀμέσως θ' ἀπαντήσῃς.
"Αθανάσιος Διόσκου"
Γρίφος 8.
NP
O + κ' "Ἄτη κ' "Ἰση.
"Γαλαξίας"
Αἶνιγμα 9.
Μὲ λαμβάνεις εἰς τὴν μάχην
Καὶ μὲ ἔχεις καύχημά σου
Εἰς τὰ δύο τελευταῖα
Θ' ἀναπαύσῃς τὰ ὀστέ σου.
"Μπουμπουλίνα"

Τετράγωνον 10.

γ α λ α
α γ α λ α
λ γ α λ α
α γ α λ α

Νὰ συμπληρωθῇ ὄλον τὸ τετράγωνον
οὕτως ὥστε καθέτως καὶ ὀριζοντίως ν' ἀνα-
γινώσκωνται τέσσαρες λέξεις.

"Παρθενόπη"

Λύσεις τῶν ἐν τῷ 14ῷ φύλλῳ δημοσευ-
θειῶν ἀσκήσεων πνεύματος.

- 1) 'Ακέφαλος-κέφαλος. 2) Κηρός-ἦρως.
- 3) Γαστήρ-ἀστήρ. 4) 5 10 3
4 6 8
9 2 7

προσθέσατέ τα καὶ ἔχετε ὀριζοντίως, καθέ-
τως καὶ διαγωνίως ἄθροισμα 18. 5) Λέγω-
ἐγώ.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

- Παρακαλοῦνται οἱ καθυστεροῦντες τὴν
συνδρομὴν των ν' ἀποστείλωσιν αὐτὴν πρὸς
τὸν διευθυντὴν τοῦ «Παιδικῷ Φύλλῳ» εἰς
'Αθήνας.
- 'Ανατολή. 'Η μεγαλειτέρα δεκάλε-
πος ἑλληνικὴ ἑφημερίς ἐβδομαδιαία. [Διευ-
θυντὴς ὁ συνεργάτης ἡμῶν κ. 'Ηλ. Οἰκονο-

μόπουλος. Τὴν συνιστᾷ θερμῶς εἰς τοὺς
γονεῖς τῶν μικρῶν μου φίλων.
— Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀντιπροσωπεύω-
σιν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ τὸ
«Παιδικὸν φύλλον» ἀπευθυνθήτωσαν πρὸς
τὴν διευθύνσιν. 'Ανταποκριτὴς ἐν Ναυπλίῳ
ὁ κ. Μᾶνος Κωστόπουλος.

Εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας τοὺς ἐργασθέν-
τας κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα ὑπὲρ τοῦ πε-
ριοδικῆ κ. κ. Διοτ. Πετρόπουλον, Σπυρ.
Καρβελῶν, Κ. Ἀγιοτάδην, Κ. Γούραν, Μιχ.
Συρίγον, Γ. Ἀγγέλου, Ἄρ. Γιαννόπουλον,
Γ. Λαυδράκην, Κ. Ν. Οἰκονόμου, Κ. Λεων-
τάρην, Τρωφ. Καταλλόπουλον, Ἀθ. Γ. Οἰ-
κονομόπουλον, Δημ. Γεωργιάδην, Γ. Οἰκο-
νομόπουλον, Σταματούλαν Μανιώτου, Μ. Ι.
Σιγάλαν, Λαρ. Λαμπίρην, Ἰω. Γ. Τσιφτήν,
Ἐλένην Κανακάρη, Α. Παπαγατζόπουλον,
Ἰωάν. Σκλήρον, καὶ Δ. Παγαγόπουλον.

Ὅλους, ὅλους τοὺς καλαῆς μου φίλους
τοὺς εὐχαριστῶ διὰ τὸν ἐνθουσιασμὸν μὲ
τὸν ὁποῖον ἐδέχθησαν τὸ πρῶτον φύλλον
καὶ διὰ τὰς ἐπαινετικὰς κρίσεις των.

Ἐλαβον τὰς λύσεις σου καὶ ἐσημείωσα
μεταξὺ τῶν διαγωνιζομένων τὸ ὄνομά σου
φίλατε Ἀρχιελέη Ρουσόπουλε.

Διὰ τὸ ἐνδιαφέρον σου, τὸ ἄξιον χιλιῶν
φιλημάτων ἐὲν εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας φίλ-
τατε Γ. Ν. Σερρούε, ὡς καὶ τὸν ἀγαπητὸν
Δ. Χαλκίοπουλον.

Ἄχ! ὦχ! χρυσό μου «Παιδικόν» ἄχ,
πόσα ἔχω νὰ σοῦ γράψω μὰ ἄχ! ὦχ! μὲ
ἐτρέλλανεν ὁ πονόδοντος πῶ, πῶ πῶς πονῶ.
Ἄχ! ὦχ! Γιατί γλυκό μου ἄρθος εὐθα-
σμοῦ νὰ ὑποφέρῃς τόσον; Πήγαινε ἀμέσως,
μὰ ἀμέσως εἰς τοῦ ὀδοντοῖατροῦ κ. Ὁθ.
Λεύκεβιτς, ὅδὸς Ἐμοῦ πλησίον τῆς Κα-
πνικαρέας καὶ θὰ ἰδῆς πόσον γρήγορα θὰ
θεραπευθῆς. Ἄν τοῦ εἶπες μάλιστα ὅτι εἶ-
σαι συνδρομητὴς μου θὰ σὲ τρατάρη καὶ
γλυκό. Πήγαινε καὶ γράψε μου. Περιμένω.

Ἐκ τῶν τριῶν ψευδωνύμων σου μοῦ ἀ-
ρῆσει καλλίτερον τὸ: Ἀσπίς τοῦ Ἀχιλλέως
φίλατε Εὐστάθιε Παπαλουκά. Ἄλλ' ἄλ-
λην φορὰν μὴ ρίπτῃς τὰ γράμματά σου εἰς
τὴν ἐξώθυραν τοῦ γραφείου διότι πιθανὸν
νὰ χαθῶν. Αἱ λύσεις σου ὀρθαὶ ἀλλ' ἡ λύ-
σις τοῦ αἰνίγματος τὸ ὁποῖόν μοῦ ἔστειλες
ποῖα; Γράψε μου.

Ἐλαβα τὰς λύσεις σου Μικρὲ Πατρῷ. Εἰς
τὸν διαγωνισμὸν σὲ ἐσημείωσα, τὸ δὲ αἰ-
νίγμά σου θὰ τὸ δημοσιεύσω μὲ τὴν σει-
ρὰν του.

Τὰ ξηπαγιάσματα καὶ ἡ χιονίστρας εἶναι
δῶρα τοῦ χειμῶνος μικρὰ μου Γαλανόλευ-

κος σημαία. Εἰς τὸ φαρμακεῖον ὅμως τοῦ
κ. Στεφ. Λεοντίδου, πλησίον εἰς τὸ σπῆτι
σου εἰρήσκει φάρμακον ἀλάνθαστον. Δοκί-
μασε καὶ γράψε μου.

Ἄχ! αὐτὸς ὁ διανομεὺς πταίει, ἀγαπητὲ
μου Φαίδαν Χαλκικοδόβη διὰ τὴν βραδύ-
τητα τῆς διανομῆς. Διὰ τὰς ἐνεργείας σου
σὲ εὐχαριστῶ ἀπὸ βίθους καρτείας.

Ἄλλο ψευδώνυμον, ἄλλο φίλιτυπι Ἐ-
λένη καὶ Τοῦλα Ἀραβαγινοῦ διότι τὸ Γα-
λανόλευκος Σημαία ὡς βλέπετε τὸ ἔχει
ἄλλη φίλη μου. Ὁ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐνθουσια-
σμός σας μὲ κάμνει νὰ σᾶς λατρεύω.

Σὲ εὐχαριστῶ Ἀραπάκο μου διὰ τοῖς ἐ-
παίνους σου καὶ θὰ δημοσιεύσω τὸ αἰνίγμά
σου καὶ τὸ ἐν πνεύμα μικρῶν διότι τὸ ἄλλο
ἔχει δημοσιευθῆ εἰς ἄλλο περιοδικόν. Ἡ
φράσις σου εἰς τὸν διαγωνισμὸν εἶναι ἀρ-
κετὰ ἐπιτυχῆς.

Ὠραῖον τὸ αἰνίγμά σου καὶ θὰ δημο-
σιευθῆ φίλατε Ἀρη ἀλλὰ τὸ πραγματικόν
σου ὄνομα ποῖον;

Στείλε μου ἐάν ἔχῃς κανένα γρίφον Ἀ-
ερόμητε Ἕλλην καὶ θὰ δημοσιευθῆ. Τὸ ψευ-
δώνυμόν σου ὦραῖον.

Καλὸν τὸ ψευδωνύμιόν σου Ἀνεμοστρόβιλε.
Τὰ αἰνίγματά σου θὰ δημοσιευθῶσι μὲ τὴν
σειρὰν των.

Ἐὰν δὲν εὐρίσκατε Ἑλληνικὰ χαρτονο-
μίσματα, δύνασθε ν' ἀποστείλητε τὴν συν-
δρομὴν, σας καὶ εἰς Γαλλ. γρῆματόσημα
φίλε κ. Δημητρόπουλε.

Φιλτάτη Σπιθα ἔλαβα τὸ γραμματάκι σου
ἄλλ' ἔνεκεν πληθώρας ὕλης θὰ σοὶ ἀπαν-
τήσω εἰς τὸ ἐπόμενον. Τὰ αἰνίγματά σου
κλπ. θὰ δημοσιευθῶσι μὲ τὴν σειρὰν των.

Καὶ τὰς ἰδικὰς σας λύσεις τὰς ἔλαβον ἀ-
γαπητοὶ Πέτρε Κοκοδόνη καὶ Φρίξε Βα-
λασσόπουλε.

Σὲ εὐχαριστῶ ἀγαπητὲ Κορδαλέ διὰ τὰς
εὐμενεῖς κρίσεις σου κ' εὐχαριστῶς θ' ἀλ-
ληλογραφῶ μαζὶ σου τὰ αἰνίγματά σου μὲ
τὴν σειρὰν των.

Ἐκ ὅσα γραμματάκια ἔλαβον μετὰ τὴν 25
Ἰανουαρίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ ἐπόμενον.
Τοῦτο πρὸς ἡσυχίαν τῶν μικρῶν φίλων
μου οἱ ὁποῖοι θ' ἀναμένουν ἀπάντησιν εἰς
τὰς ἐπιστολάς των.